

Mozzanatok.

Napról napra megtörtént események alapján.

„Na, belesöpöntél már, magával ragadott?” – kérdezte Dani, a technikus a második napon. Ez a mondata felhívta a figyelmemet arra, hogy a több szalon zajló esemény egy teljes egységként működik. Motorjának alkatrészei azok az emberek, akik napról napra, vagy akár csak időnként, beugranak.

Mikor is kezdődik a nap? Ella néni már előző este telefonál a pékségbe, hogy leadja a rendelést: „Sok kifli, szeletelt kenyér, hát egy... tíz darab?!” Az emeleti gyűlésterem az, ahová minden információ befut, és ahonnan minden információ és utasítás kijön. Itt tölti szabadidejét a zsűri, ide érkeznek a „csak beugrottam, hogy megnézzetek benneteket” vendégek, akik máris hasznossá teszik magukat, és itt ügyelnek az ügyeletesek (na meg itt lehet kávékat kapni).

„Hol a Krata?” – keresik az ügyeletesek a szakácsot, hogy jelentsék a változást, nem hat, hanem hét személy érkezett. És a szomszédos, konyhának kialakított helyiségből egy markáns hang válaszol:

„Nem gond, megoldjuk, van elég!” És mikor egyenek a technikusok, ezt is jó lenne tudnia a szakácsnak, de hát előadás előtt szerelnek, előadás közben résen vannak, előadás utána ismét szerelnek. Az értékelés alatt! Nagyszerű! Öt adag rendel, nem, hat! Megoldva! A tévések kávékat kérnek. Milyet? Megoldva! Pali bácsi, hogy legyen? Jó az úgy, ahogy van.

Befutott a következő csapat, csoportvezetőjük, kapd magad! Üdvözltem! Mire van szükségük? Egy élő fára? Egy élő fára, igen. Akkor intézem. Egy élő fát kérnek. Egy élő fát?! Egy fát. Tudja valaki az ügyeletes favágó telefonszámát? Nulla hat... Szia, Misi, te vagy az? Lenne egy aprócska feladat...

És a következő, amit az udvarban láthatunk, hogy a színészek egy 3 méteres fát nyomnak a technikusok és erőemberek kezébe, akik gondos precizitással be is szerelik azt a színpadra.

Van már új Sűgő? Hamarosan, Endre most pakolja az ideiglenes szerkesztőségként kialakított FIKUSZ-teremben. Akar valaki segíteni

neki? Olga, Stefi, mit csináltok? Hívjátok a többieket is! Itt van a FIKUSZ is, őrájuk is számíthatunk.

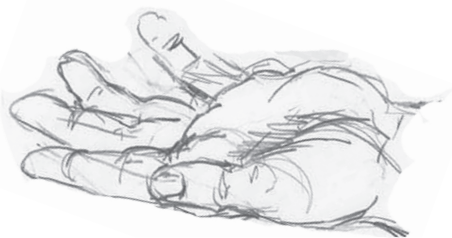
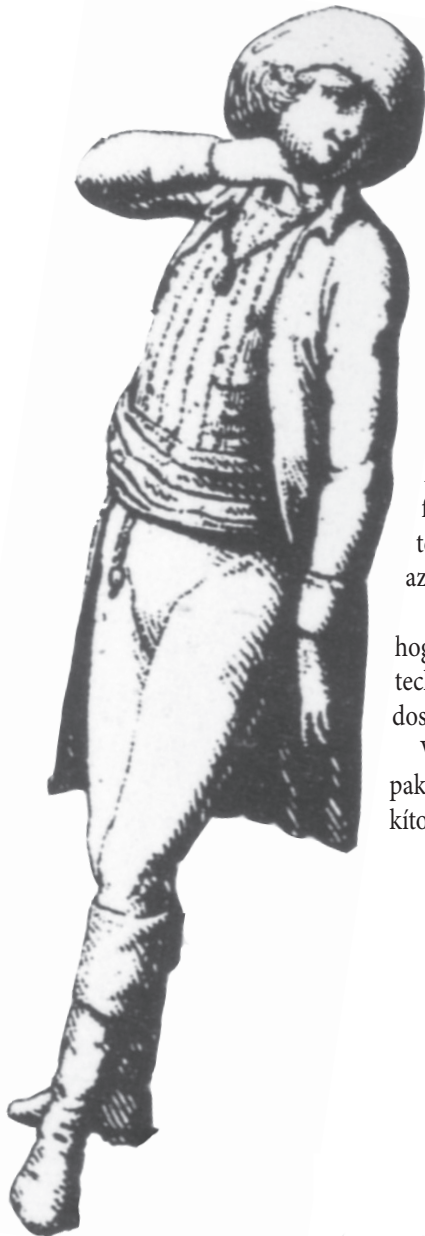
Az udvar is információs csomópont, társalgó, főként a friss levegő szerelmeseinek. Szemlélik a színház új nyílászáróit a csodaszekrényből, szép munka, jöhet földrengés vagy akár cunami, Döme bácsi, ne ijesztgessen! Megy még az előadás? Hány felvonásos? Ja, még szünet van? Van nép? Vége. Na, milyen volt? Hú, libabőrös lettem. Technikusok, kész a kaja! Kié itt ez a nagy kutya? Szóviccek, vidám társaság! Csss, megy az előadás! Csendes pálinkakóstoló teljesüvegből, sárkánytej.

A színhely ismét az emeleti terem. Amíg a zsűri a szomszédban értékeli, a hazai csapat nosztalgiazik. Emlékeztek a Szexbogyóra? Ki ne emlékezne! Melyikben volt, amikor a kelléküvegbe igazi pálinkát töltöttek? Nem a Borkóstolóban, te, az a Négyesfogaton volt! Melyik évben csináltuk a Kölcsönlakást? Nem jól tudod. Te nem jól tudod. Muzsikál a nyárfaerdő, muzsikál a szél – Nandy felcsendít néhány dallamot is. Kéne megint egy nótaest, melyik évben is volt?

Dél előtt csend van és huzat, lebegő fehér függönyök. A takarításért felelősök klórral és orgonaillattal árasztják el a termeket és a folyosót, traktorok robognak el a kultúrotthon előtt, felzörög a leforgatott csetres. Anitán fülhallgató, a szeme se rebben. Szia, zsűri, jó étvágyat! Elég csipős a paprika? Mit tegyek be, a Dunavot vagy a Száztágút? Mindegy, csak szóljon valami. Gyülekezik a brigád. Milyen zene ez?

Hol az Endre? Az előbb még itt volt. Alkot? Beszélgettem a Rozival, aztán meg megírta a Sűgőba. Hol a pál...? A Pali bácsira gondolsz? Nem, a pálinka, hol van? Kivitték. Hazaugrott a zsűri, de visszajön. Haza haza? Érkezik Andi családja. Orsi, mit csinálsz? Most épp semmit? Akkor jó, mert kellene egy cikk.

Ujlakos Orsolya

Feketén-fehéren

Az Adai Színtársulat véleménye a XX. Találkozóról és az Ilyenek vagyunk mi c. előadásuk zsűrizéséről

Mai szubjektív cikkünk az adaiakról szól. Arról, hogyan élték meg a negatív kritikát, arról, hogy nekik mit adott ez a találkozó és a közönség. A társulatból három emberrel sikerült felvenni a kapcsolatot. Ők így látnak bennünket, a rendezvényt, az előadást, a zsűrit.

Véleményem szerint a sok szakmai kritika elbizonytalanítja az amatőr színészeket. Esetünkben sem profi színészekről van szó, hanem lelkes fiatalokról, akiknek van véleménye a világról, és nulla tapasztalattal, amatőrként próbálnak színházzal foglalkozni. Meglátásom szerint esetünkben a sok és szinte kizárólag negatív kritika nem biztos, hogy előbbre vitte a társulatunkat, hiszen a kritikák nagy része nem az ott ülőknek szólt. Egy előadás megítélése mindig szubjektív, ezt megszoktuk. Köszönöm a szervezőknek a szívélyes fogadtatást, a közönségünk nagyszerű volt. Úgy vélem, ők megértették a darabunk lényegét. Mi így, a magunk módján, feketén-fehéren, vívunk harcot a társadalommal, egymással, a világgal ebben az előadásban, s talán a következőben is. (Miklós Ágnes)

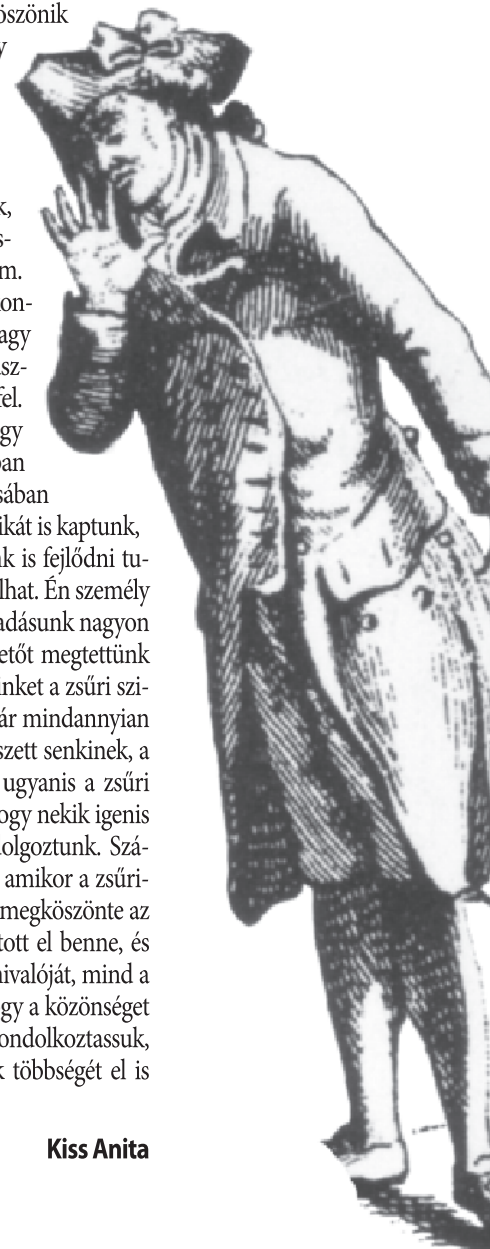

Nagyon vártuk az idei Találkozót az egész társulattal. Tudtuk, hogy újat fogunk hozni, valami mást, ami nem megszokott, ami nem a szűk értelemben vett színház. A mi meglátásunk alapján az előadás jól ment. Nem hibáztunk, vagy csak olyan dolgokban, amikről mi tudunk. Ez volt az egyik legjobban sikerült produkción. A nézők visszajelzése pont az volt, amit el szerettünk volna érni a darabbal. Sírtak, nevettek, csalódottak voltak, és persze elgondolkodtak dolgokról, amik elhangzottak. Megcsináltunk mindent becsületesen, amit a rendező kért tőlünk. A zsűrizésre jó kedvvel mentünk. Kaptuk hideget és meleget is egyaránt. Inkább hideget, jéghideget. Ahogy fogalmaztak, mi provokatív előadással álltunk elő, ezért ők is így beszélnek. Ahogy mi sem csomagoltuk be a mondanivalónkat, úgy ők sem. Nem nekünk szólt, hanem a rendezésnek, de mégis nekünk és rólunk, ahogyan a darab is. Nem személyeknek szól, hanem az egész társadalomnak. Sajnos idén sem tudott velünk jönni a rendezőnk, így nem tudta elmondani, hogy mindaz,

amit a zsűri kritikaként emelt ki, szándékosak és tudatosak voltak. Ez az előadás más, mint a *János vitéz* vagy a *Rómeó és Júlia*. Mindennel egyetértettünk, amit a zsűri mondott, viszont ha azokat a dolgokat másként csináljuk, nem is lenne ez az előadás az, ami. A zsűrizés után – hisz nyílt zsűrizés volt – a nézők is szót kaphattak. Ekkor könnyebbült meg a csapat, hisz ugyan szakmailag sok kritikát kaptunk, a nézőkhöz eljutott. Atjött nekik mindaz, amit adni akartunk. Megélték a jeleneteket velünk együtt. Sokan odajöttek utána, hogy nagy merészség volt tőlünk ezt színpadra kiállva végigcsinálni, és mégis köszönik. Köszönik az élményt, ami csak így tudott hatni, hogy ennyire „brutális”. Mindenesetre örülünk, hogy részt vehettünk a szemlén, köszönünk mindent! (Pozsgai Zsófia)

A zsűri kritikája legfőképpen nem ránk, színészekre vonatkozott, hanem a rendezésre. Tehát egyfelől érint minket, másrészt nem. Érint minket azért, mert a színdarab alapkonceptióját mi határoztuk meg, a szöveg nagy részét mi írtuk, és a jelenetek is a mi tapasztalatainkból, improvizációinkból épültek fel. Viszont azért nem érint minket olyan nagy mértékben, mert a jelenetek összeállításában és az egész színdarab egy egésze Kovácsolrásában nem volt nagy részünk. Persze színészi kritikát is kaptunk, ezek segítségével természetesen mi magunk is fejlődni tudunk, és ezáltal az egész színdarab jobbá válhat. Én személy szerint úgy éreztem, hogy a kupuszinai előadásunk nagyon jól sikerült, szerintem minden tőlünk telhető megtettünk a siker érdekében, ezért is ért váratlanul minket a zsűri szigorú kritikája. A zsűrizés végén, amikor már mindannyian elkönnyveltük, hogy az előadásunk nem tetszett senkinek, a nézőközönség dobta fel a hangulatunkat, ugyanis a zsűri véleménye ellen beszéltek, és elmondták, hogy nekik igenis tetszett a darabunk, és hogy nem hiába dolgoztunk. Számomra mégis az volt a legmeghatározóbb, amikor a zsűrizés után az egyik néző odajött hozzánk, és megköszönte az előadást mondván: komoly érzéseket indított el benne, és át fogja gondolni mind az előadás mondanivalóját, mind a saját életét. Szerintem pedig ez a fontos, hogy a közönséget szórakoztassuk, megbotránkoztassuk, elgondolkoztassuk, és abban biztos vagyok, hogy az utóbbiak többségét el is értük. (Csuvik Viktor)

Kiss Anita

A XX. Találkozó a szomszéd települések nélkül

Hol vagytok? Kérdezem magamban. Talán a pénz, vagy az egyre szorítóbb probléma az elnéptelenedés? (Születik a válasz.) A valóság az, hogy az utóbbi gondolat, a szomorú valóság. A kilátástalan anyagi helyzet miatt állnak ilyen rosszul a jelenlegi demográfiai mutatók, s a javulással kecsegtető elképzelések csak álmok formájában léteznek. A környező falvak közül csak Nemesmilitics vett részt a jubileumi találkozón.

„Nem panaszkodnék, de most már késő...”

(József Attila)

Borura revü, felemeltem a telefonkagylót és körülfonáltam a környező települések színjátszóinak vezetőit. Egy-egy kérdést indítottam feléjük, majd érkeztek is a válaszok. Őszintén megvallva, nem csalódtam, csak fokozódott bennem a gyanú: fokozható még ez a helyzet. Azonban említésre méltó, sőt talán a cikk

legszebb része a pozitív jövőbe vetett hit. Például a szilágyi társulat szöveggönyvet keres a következő darabhoz, vagy a bezdáni társulat ma kezdi meg az olvasópróbákat. Gomboson elmaradt idén a Találkozóra való felkészülés, viszont terveik nekik is vannak a jövőre nézve.

De lássuk mi is az ok, amiért nem jöttek a szomszédos települések a színjátszók találkozójára! Bezdánból, Doroszlóról és Bácsgyulafalváról érkeztek nyilatkozatok.

A bezdáni Petőfi Sándor M.E. Színjátszó csoportja az idén sajnos nem tud részt venni a színját-

szó szemlén, annak ellenére, hogy falunkhoz közel kerül megrendezésre. Mi általában az előző évadban betanult előadásunkkal veszünk részt a szemlén, mert a bezdáni színház már évtizedek óta teljesen fűtés nélkül működik, mi tehát nyáron dolgozunk, amikor mások nyári pihenőjüket tartják, és télen csukva van a színház ajtaja. Ebből

A bezdáni Petőfi Sándor Művelődési Egyesület előadása 2011-ben

kifolyólag friss előadással, a tavasszal megtartandó szemlére nem tudunk nevezni. Sajnos egyre több fiatal vándorol el tőlünk is, tudjuk ez általános probléma, de már több szereplőt emiatt elvesztettünk. Most is így történt, egyik

kulcsszereplőnk váratlanul munkalehetőséghez jutott külföldön, és ezt akkor tudta meg, amikor a szemlére készülve megtartottuk az első megbeszélésünket. A szerep betanulására már nem volt lehetőség, mert így is szereplőhiánnyal küszködünk, ez pedig egy összetett, énekes karakter volt. A szemlén nem tudunk részt venni, de továbbra is dolgozunk az amatőr színjátszás megmaradásáért, azért az élményért, amit az amatőr színjátszás nyújt úgy a színjátszóinknak, mint a közönségnek, és a még működő amatőr csoportoknak. – nyilatkozta Foki Zoltán a Bezdáni Helyi Művelődési Közösség elnöke.

A szilágyi Mosoly Amatőr Színjátszó Csoport előadása 2012-ben

Tavaly nagy örömkre sikerült képviseltetni magunkat az Amatőr Színjátszók Találkozóján, egy kétszemélyes rövidebb jelenettel. Sajnálataunkra az idei évben viszont úgy alakult, hogy nem tudunk részt venni az eseményen, megmérettetésen. Mint emberhiány, mint időhiány miatt. Sokan kivándoroltak a mi kis falunkból is, munkalehetőség hiánya miatt, ez is hátráltatott minket a felkészülésben. Már megbeszélések folytak a kis csoportunkban arról, hogy az elkövetkezőkben jó lenne nem lemaradni ezen és efféle eseményről. Már elkezdjük toborozni a szereplni vágyókat, csak egy megfelelő darabot is kéne találni. Ami úgy szint probléma, mert kevés darabhoz tudunk hozzáférni, amiből válogathatnánk. – mondták a doroszlói amatőr színjátszók.

Azt olvasom a jugoszláviai magyar műkedvelők almanachjában, a Bokrétaban, hogy „Telecska község és a környező tanyavilág magyarsága az államalakulás első esztendejétől kezdve kulturális és társas életének fejlesztésére különböző mozgalmakat indított, egyesületeket szervezett, de legtöbb egyesület csak tiszavirág-életű

A bácsgyulafalvi Vándor Társulat előadása 2012-ben

ján, ahol évekig számon tartottak bennünket és 2008-ban házigazdái voltunk a rangos rendezvénynek. Csak kérdéssel tudok a kérdésre válaszolni. Miért tartunk itt és vajon mi az oka? Van-e bűnös, vagy csak bűnbak? Amikor a Súgó szerkesztője felkért arra, hogy nyilatkozzak, miért nem vagyunk jelen a szemlén, azt gondoltam simán megindokolom, hogy kevesen vagyunk, hogy a fiatalok elvándorolnak, hogy az ittmaradtok megöregszenek, betegség miatt nem tudnak dolgozni, de ahogy elkezdtem írni, rájöttem, hogy nem ilyen egyszerű a válasz. Ki a felelős? Az, aki elment vidékre, külföldre a megélhetési gondjain enyhíteni? Az, aki itt maradt és kínlódik a mindennapok nehézségeivel? Az, aki megfáradt és feladta a szélmalomharcot a délvidéki problémákkal szemben? Vagy aki tovább vivja a harcát? A közösség? Az iskolarendszer, az egyház, politikum? Mindenki. Sajnos minden erőfeszítésünk ellenére évek óta nem tudunk egész estét betöltő darabot a színpadra vinni. Mindannak ellenére nem sikerül, hogy a színjátszóink, csoportvezetőink, rendezőink táborokon, képzéseken vettek részt. Bácsgyulafalva nagyon megsínyli a jelenlegi helyzetet és ez

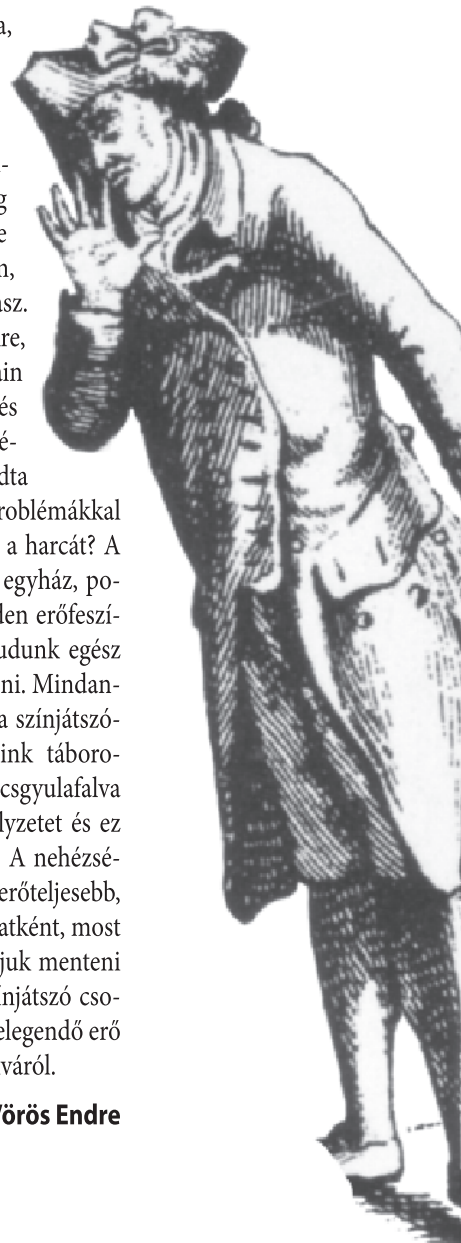
rávetül a társadalmi és kulturális életére is. A nehézségek, a pénztelenség, az elvándorlás mindig erőteljesebb, a kilátások mindig rosszabbak. Zárógondolatként, most én is feltennék egy kérdést: Vajon meg tudjuk menteni ezt a települést, közösséget, egyesületet, színjátszó csoportot az enyészettől? Van-e még bennünk elegendő erő és AKARAT? – írta Égető Éva, Bácsgyulafalváról.

Vörös Endre

A doroszlói Mórincz Zsigmond Magyar Művelődési Egyesület színjátszó csoportjának előadása 2013-ban

volt, rövid ideig állt fenn.” Ez azt jelenti, hogy a bácsgyulafalvi műkedvelő színjátszás 1920 telén kezd éledezni, vagyis immáron 95 esztendeje. Ez idő alatt, nagyon sok népszínmű, operett, vígjáték, dráma került a bácsgyulafalvi deszkákra. Hogy hol tartunk most? Számon kérhetik tőlem. A délvidéki magyar közösség ugyanis joggal teszi fel a kérdést, hogy ma hol tart a bácsgyulafalvi amatőr színjátszás. Miért nem jelenünk meg három éve a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozó-

Ma a Találkozó színpadán

Találkozó-arcok

Ahogy tegnap már említést tettünk róla, a mai előadásban szereplők közül több színjétszóval találkozhatott már idén a közönség. Verebes Andrea és Nyári Ákos játszott a *Prométheusz light*ban és a *Szentivánéji álomban*, Búbos Dávidot szintén láthattuk már a *Prométheusz light*ban és a *Phaedrában* is, ahol Antóci Dorottya is szerepelt. Oláh Tamást most nem mint rendezőt, hanem mint dramaturgot köszönthetjük. Lássuk hát, mit hoztak nekünk ez alkalommal!

A KOSZTOLÁNYI DEZSŐ SZÍNHÁZ SZÍNHÁZI
MŰHELYE, SZABADKA

A Színházi Műhely 2012 őszétől tevékenykedik. Elődje a Színitanoda volt, amely struktúrájában ugyan más volt, de hasonló célkitűzés vezette: előadások készítése, több évre előre tervezett oktatási rendszer, amely a fiatalokat felkészíti a felsőfokú intézmények felvételijére, de ugyanakkor kondíciót teremt az önmegvalósulás minden területén. Tagjai olyan fiatalok, akik a Délvidék négy sarkából verbuválódtak, esszenciái a helyi színjétszó csoportoknak, korosztályuk legjobbjai. Felvételi vizsga a követelmény a bejutáshoz. A Kosztolányi Dezső Színház kereteiben működik.

ELŐDJE, A SZÍNITANODA
A KÖVETKEZŐ DÍJAKAT NYERTE:

2006 – Arisztophanész *A nők ünnepe* (*Thesmophoria-ünnep*) c. előadásáért Bambach Róbert-díjban és közönségdíjban részesült a csoport. Rendezte: Mess Attila.

A Kosztolányi Dezső Színház Színházi Műhelye
bemutaja:

A szereplők szövegei alapján írta és dramatizálta
Oláh Tamás:

Intercutting (70')

Szereplők:

- Antóci Dorottya
- Búbos Dávid
- Dienes Blanka
- Gulyás Gabriella
- Horváth Blanka
- Papp Katalin
- Kiss Izabella
- Kőműves Noémi
- Lányi Nicolette
- Nyári Ákos
- Vizin Olivér
- Verebes Andrea
- Zenészek:
- Ábrahám Máté
- Pintér Norbert
- Táborosi Viktor

A rendező munkatársai:

Segédtanár: Varga Tamás
Koreográfus: Kiss Anikó
Dramaturg: Oláh Tamás
Zeneszerző: Ábrahám Máté

Rendező: Kálló Béla

Egy újjászületőben lévő csapat szárnypróbálgatásai

A magyarcsernyei Rüggyfakadás előadásának zsűrizéséről

A magyarcsernyei társulat komoly megpróbáltatásokon át érkezett a Találkozóra, a Paprikás csirke csapata szereplőcserére kényszerült. Az amerikai lányt játszó Gyermán Gabriella tíz nappal ezelőtt "ugrott be", és vette át a lányt játszó színésznő szerepét. Ennek ellenére bátran vállalták a megmérettetést, és hozták a féktelen jókedvet Kupuszinára.

Brestyánszki B. Rozi az értékelés kezdetén azonnal ki is fejezte reményét, hogy megtalálja majd a távollévő játészó helyét a csoportban, és ha már nem lehet színpadon, találnak neki más feladatot. Rozi harmadszor találkozott a Paprikás csirkével a Találkozón, mindig más és más megközelítésben (2010-ben a verbászi, 2012-ben a tóbai társulat játszotta). Ez egy nagyon vidám, frappáns történet, jót lehet rajta szórakozni, mulatni. Viszont nem ma íródott, és bátrabban is hozzá lehet nyúlni a szöveghez. Elképzelhető, hogy egy kicsit közelebb lehetne emelni a mai kor szelleméhez, sodrásához, mai temperamentumhoz, a rohanó világhoz. Néhol egy picit ollóval is hozzá lehet nyúlni a történehez. Az eredetileg három felvonásos darab két részre osztásakor kicsit megbillent az egyensúly.

A csapat január 15-e óta dolgozik együtt ebben a felállásban. Az előadás mellett, hogy nagy akarásról, nagy lendületről és színházcsinálás-szeretetről tanúskodik, látszik az is, hogy mennyi öröm van a színjátéskban a játék során. Szakmailag vannak hiányosságai. A csoportnak egyértelműen helye van a színpadon, helye van a

Találkozón és helye van más színpadokon is. Vannak dolgok, amelyek letisztázása nagyon sokat lökne az előadásra, például az, hogy mit jelent egy helyzet, egy színpadi szituáció. Mert azon túl, hogy az egyes szereplők nagyon izgalmasan, érdekesen találták meg a figurájukat – különösen Zuberec Miroslav, az inas megformálója, vagy Burai Tibor, a gyártulajdonosé – akinek gyönyörű hangja van és szépen is beszél.

Rozi itt jegyezte meg, hogy mindenkinek oda kell figyelni, hogy ha nem falusi, hanem polgári környezetben játszódó darabot választunk, akkor a nyelvi tisztaságra figyelmet kell fordítani a színpadon. Nem lehet tehát tájszólást használni.

A darabban voltak nagyon szépen kitalált figurák, pl. a bővérű mama, akit Sári Mária alakított. Rozi ugyanakkor néha úgy érezte, hogy ezeket a figurákat segítette volna az, ha jobban meg van teremve a színházi szituáció.

Nagyon szerencsétlen az, amikor két színész bejön perfekt szövegtudással, – de volt olyan is, hogy sűgóra szorultak –, egymással szembe állítja vagy leülteti őket a rendező, és végig beszélgeti őket úgy, hogy nincs hozzá helyzet teremtve. A valós életben nagyon ritkán fordul elő, hogy bemegyek a szobába, megállok a közepén, elkezdek beszélni és így beszélek 15 percen keresztül. Meg kell keresni, hogy az, amilyen állapotban bejönnek, amilyen indítással bejönnek, amit el akarnak vagy nem akarnak elmondani milyen helyzetben történik meg. A helyzetgyakorlatok jelenthetnek jó megoldást ennek a gyakorlására: például, hogy gyere be, játszd el a jelenetet, de nem mondatsz hozzá szöveget.

A beszéd a színpadon önmagában kevés, mert ha csak azt hallom, akkor az olyan, mintha rádiódramát hallgatnék.

Apróság, de Rozi kitért rá, hogy részegét játszani nagyon necces dolog. Ha viccesen játszod, vissza csap. Ha halálosan komolyan veszed magad, akkor leszel hiteles, akkor dőlnek lent a nevetéstől. A zenehasználatlalt kapcsolatban megjegyezte, hogy lehet bátrabban is, bele lehet csúsztatni az előadásba a kezdő zeneszámot.

Rozi azt is elmondta, hogy veszélyes dolog színpadon sűgni egymásnak, ugyanakkor a partnert cserbenhagyni is veszélyes, mert elnémul a színpad. A sűgás helyett ilyenkor nagyobb kollegiális segítség az, ha a saját szerepéből próbál meg átlépni a színész azon a rolón, ami a kollégánál, a partnernél épp van. Így lehet továbblépíteni anélkül, hogy sűgni kelljen.

Jó út az, amin a társulat jelenleg halad, az előadás dinamikájára kell egy kicsit talán még odafigyelni. Muszáj, hogy az előadásban a jelenetek valahova eljussanak, hogy újabb lendületet tudjon venni a darab. Sokszor esett meg, hogy a szöveget darálták, de nem történt semmi belül. Rozi hatványozottan kiemelte, hogy nem bántásként mondja ezeket a dolgokat, hanem bízik abban, hogy tud valamiben segíteni.

Solténszky Tibor mindenben egyetértett Rozival. Néhány apróságot ő is kiemelt: egyrészt jó látni komédiázó felnőtt embereket. Solténszky többször van fiatalok körében, így öröm számára, ha azt látja, hogy a felnőtteknek is fontos a színház, nem csak a kamaszoknak.

Jó dolog a vállalás, hogy komédiázzik a társulat, hiszen többet kell technikázni a társulatnak egy bohózatban, mint egy szomorú játékban. A nézőt megríkatni egy előadásban sokkal könnyebb dolog, mint megnevetetni. Mert, ha a színész megrendül a színpadon, akkor már a néző is könnyek között van. Attól viszont, hogy a színész jól érzi magát a színpadon, még nem biztos, hogy a néző is jól fogja. Többet kell gyakorolni ahhoz, hogy egy bohózat úgy működjön, mint egy óramű. Ez az előadás arról árulkodik, hogy ezzel a csapat tisztában van, de miután a jelenetek többnyire a dialógusokra, tehát inkább a beszédre vannak kihegyezve, ettől hiányérzete támad az embernek, és egy idő után inkább lefelé megy az előadás: az ember elkezd az agyával kiszámítani, hogy mi lesz a vége, így már a közepén tudja, hogy mire számíthat. Ha a figurák nem élnek előttünk, hanem csak elmondják a szövegüket, az kevés, hogy a nézőt lekölessék.

Gyakran elfelejtődik egy előadás próbafolyamatában, hogy nem minden a szöveg, sőt. Persze, az a kiindulópont,

mert azzal indul a folyamat, hogy elolvassunk egy szöveget és abból színházat akarunk csinálni. Amikor készen lesz az előadás, a szöveg másodlagossá válik: kitaláljuk, hogy mit csináljanak az emberek a színpadon. Igazából tehát arról szól a próba, hogy a szöveg vajon miért hangzik el. Az igazi bohózat az előadásban a porszívós jelenet: az nagyon ki van találva. Nagyon jó a tárgyak bosszúja is, tehát, hogy nem mindig engedelmessékednek úgy, ahogy elvárható tőlük.

Keresni kell azt a fajta aprólékos próbálási módszert, ahol először arra gondolunk, hogy mit csinál a szereplő és csak aztán gondolunk arra, hogy miért szólal meg.

Az amatőr színházat Vajdaságban szeretik. Az amatőr színjátszásban a néző jobban megbocsátja, ha a színész sűgóra szorul, a hivatásos színháznál ez nincs így. Azt viszont szem előtt kell tartani, hogy egyszer megbocsátja a néző, többször már nem biztos. Fontos, hogy legyen egyfajta szövegbiztonság, hogy a színész ne oda játsszon, ahol a sűgő van. Ha ki van találva a színpadi cselekvés, akkor könnyebb a szövegre is emlékezni, mert az ember óhatatlanul emlékszik rá, hogy szöveg közben ekkor tette le a tollat, és emekkor vette fel.

Meg kell tudni bírkozni a feszültséggel, le kell gyűrni önmagunkban. Ezt segíti a biztonságérzet és az, ha a partner valóban partner. Ha bele tud a színész nézni a másik szemébe. Fontosak a színpadon a kapcsolatok.

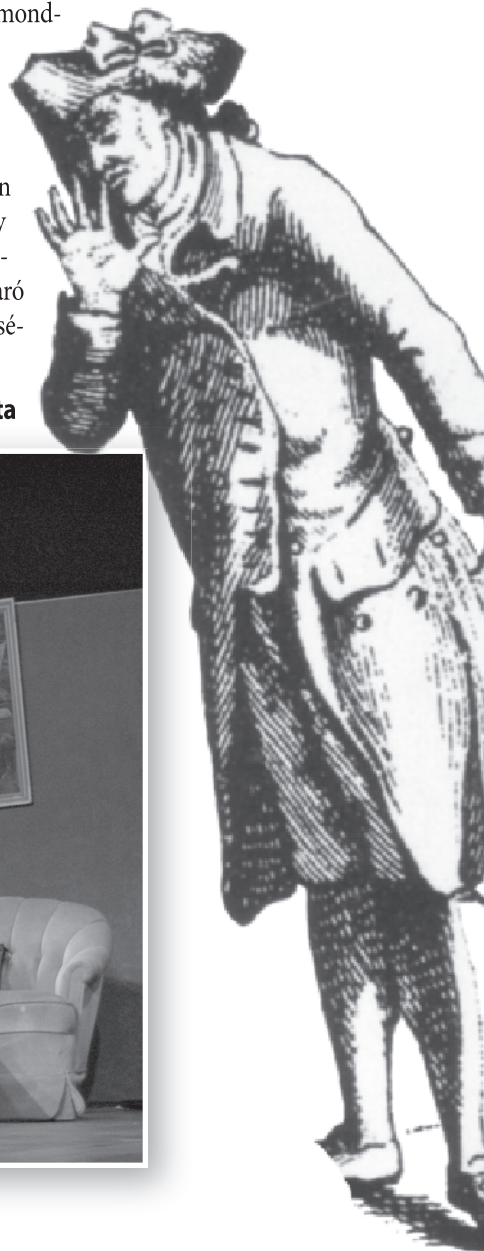
Solténszky is sajnálta, hogy nem hagyták, hogy a zene elvarázsolja a közönséget: lehetett volna tovább engedni.

Táborosi Margaréta konkrét szituációkra tért ki az értékelése során: az a kérdés merült elsősre fel benne, hogy hogyan próbált a csapat? Az előadás jelenetekből áll össze. Olyan érzése volt, mintha hiányzott volna az

a próbafolyamatból, hogy vissza-visszatérjenek egy-egy jelenethez és rögzítsék a szituációkat vagy konkretizálják, hogy mi miért történik. A rendező elmondta, hogy ez a második rendezése, eddig ő is inkább színpadon volt. Maró szerint nagyon dicséretes, hogy ezt felvállalta. Kiváló volt, amikor a Julis a cipőre lép és úgy mondja el a történetet. Ez egy olyan szituáció volt, ahol indokolt volt az, hogy miért úgy történik meg ahogy. A tangó jelenetben is hihetetlen energiák voltak. Maró továbbá kiemelte azt is, hogy nagyon dicséretes a zeneválogatás is.

H. L. Andrea és Kiss Anita

Veszélyes cipő és szex

A tóbai Petőfi Sándor Színjátszó Csoport előadásának zsűrizéséről

Jó nézni egy tapasztalt csapatot. Jó ismét látni azokat, akiket láttam már színpadon, és látom, hogy változatlan kedvvel csinálják a színházat – kezdte a zsűri értékelését **Solténszky Tibor**.

Bámulatos az a lazaság, amivel a csapat rendelkezik a színpadon. Színészi bátorság is tetten érhető a tóbiaiak darabjában: itt egy pikáns bohózat, melynek az egyetlen témája, hogy mindenki folyton szexelni akar, és ezt a csoport bevállalóan csinálta meg. Sokszor egy-egy ilyen témájú darabot nem vállalnak így be: általában csak mondják a szöveget, nem mernek egymáshoz érni, elpirulnak stb. Ez a dolog ebben az előadásban megszületett. A színházban fontos az, hogy fizikai kontaktusban legyünk, hogy meg merjük fog-

ni, érinteni a másikat, hogy merjük megérezni a másik lehetőségét...

Ha ebből táplálkozik minden jelenet, akkor ott valami történik, és a néző is érzi ezt azonnal. Mindehhez a jó ízlés határain belül kell egyfajta bátorság. Ez a fajta természetesség elsősorban az idősebb színészekre jellemző, hiszen a fiatalok még most kezdik birtokba venni a színpadot, és

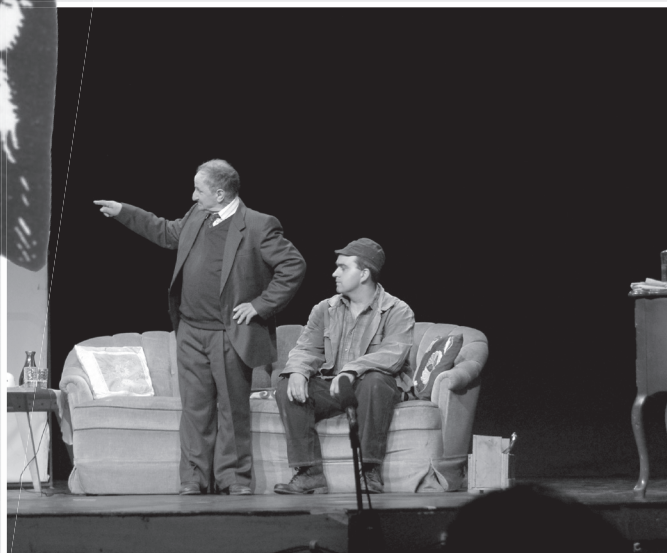
meg kell szabadulniuk attól, hogy a testüket fegyveljék. Az viszont látszik, hogy az oldott, játékos légkör, ami a felnőttekből árad, hat a fiatalokra is. Generációk adják át a színházcsinálás titkait, mert azok a legna-

gyobb titkok, hogy hogyan vagyunk együtt a színpadon. Soly szerint a darabban mélységeket hiába keresnénk. Ahogyan a francia bohózatoktól elvárható, jól meg van szerkesztve, és mindig az ajtók a főszereplők. Ebben a darabban kevés ajtó van, ami előnyösen hat a darabra, mert ha minden ajtót megjelenítettek volna, ahol ki-be járkálás történik, akkor folyamatosan ajtócsapkodást látnánk, és az lényegesen megnehezítette volna a színészek dolgát. Ugyanakkor az ajtók azok, melyek működ-

gyobb jeleneteket: pontosabban az, hogy ki mikor lép be. Ez megtörténhet egy képzeletbeli ajtón keresztül is, nem muszáj, hogy fizikailag is lássuk azt. Ezt szépen ki is használták a darabban a színészek: mindenki koncentrált, mindenki tudja, hogy mennyit kell várni egy-egy ki-be lépésnél ahhoz, hogy megmaradjon az előadás lendülete.

Solténszky azt is megjegyezte, hogy a szerdai két előadás mindegyikében szerepelt 70-es évekbeli vezetékes, műanyag telefon. Ez elgondolkodtatta, hogy akkor most mikor is játszódik a történet, hiszen akár játszódhatna ma is (Rozi megjegyezte, hogy pl. a vezetékes telefon helyett lehetne mobiltelefont használni). A ruhák egy része mai, a másik része inkább színpadias. Ha a mai korban játszódna a történet, akkor minden és mindenki ismerős lenne a nézőnek. Persze azt meg kell hagyni, hogy a néző nem mindig szereti önmagát viszontlátni a színpadon, sokszor szereti, ha elva-

rázsolják, ha meseszerű a dolog. A bohózatban az a jó, hogy a néző nem önmagán nevet, hanem inkább az jut eszébe, hogy az, aki fenn van a színpadon pont olyan, mint a szomszédja vagy az anyósa.

Az előadás pontosságát az csorbította egy kicsit, hogy a második felvonás végén nem vitték ki a zakót, miközben két nap is eltelik időközben a lakásban. Az előadásban használatos rövid függőnyleengedés pont erre lenne jó: gyorsan helyre tenni, amit kell, és elvinni azt, ami már nem kell. Az, hogy ott marad a kabát, a nézőt egy kicsit összezavarja, mert elbizonytalanodik abban, hogy akkor mennyi idő is telt el. A néző tehát el kezd gondolkodni olyanon, amin nem is kellene.

Solténszky még egy dolgot emelt ki: valamennyivel jobb lett volna, ha életkorban egymáshoz jobban passzoló egyénekre osztják ki a párok szerepeit. Létezik az a fajta komikum, amikor szándékosan rakunk egymás mellé össze nem illőket, de az csak néha működik, in-

hogy a néző elsősorban veszi a lapot. A szereplők elmondták, hogy szét kellett volna esnie, csak most nem jött össze.

Táborosi Margaréta vette át a szót Solténszkytól. Megfigyelte, hogy az elmúlt évek során szép számú színész- és közönségdíjat vihettek haza a tóbai színjátszók. Ez egyértelműen arra utal, hogy a nézők szeretik őket. Ez most sem volt másként.

Maró apró nüanszokra hívta fel a figyelmet. Ilyen például az, hogy többször megesik az előadás során, hogy elhangzik valami verbálisan, de a színpadon nem történik meg, vagy megtörténik, de csak később. Ilyen az, amikor a szerelő bejön a lakásba, pontosabban a nappaliban fogadják, és azt mondják neki, hogy üljön le. Tudjuk, hogy a szerelők a való életben általában nem tiszta ruhába érkeznek. Itt hiányzott egy reakció, mint például az, hogy leporolja egy kicsit a ruháját. A jelenetben a szerelő tulajdonképpen nagyon otthon érezte magát.

Ugyanakkor erre a helyzetre a házigazda is reagálhatott volna oly módon, hogy legyint egyet, hogy nem baj, hogy piszkos a szerelő ruhája. Maró kihangsúlyozta, hogy az viszont egy nagyon átgondolt, szép színpadi pillanat volt, amikor a kalapos úr megérkezett, a szerelő pedig éppen evett, és nem tudott a szájában lévő ételtől beszélni. Itt látszott, hogy követték a szöveggönyvben leírt instrukciókat. A másik nagyon jól működő szituáció a darabban a „veszélyes cipőjű” nő és a „piros inges” férfi jelenete. Zseniális volt, ahogyan a testiséget felvállalták. Ehhez képest a

Csatainé Valit alakító Kuruc Amanda és a szeretőjét játszó színész sokkal félenkebb volt, habár az életben is egy pár. Maró hozzátette, hogy valószínű, hogy ehhez a bevállalóssághoz egy érettségi szint is kell.

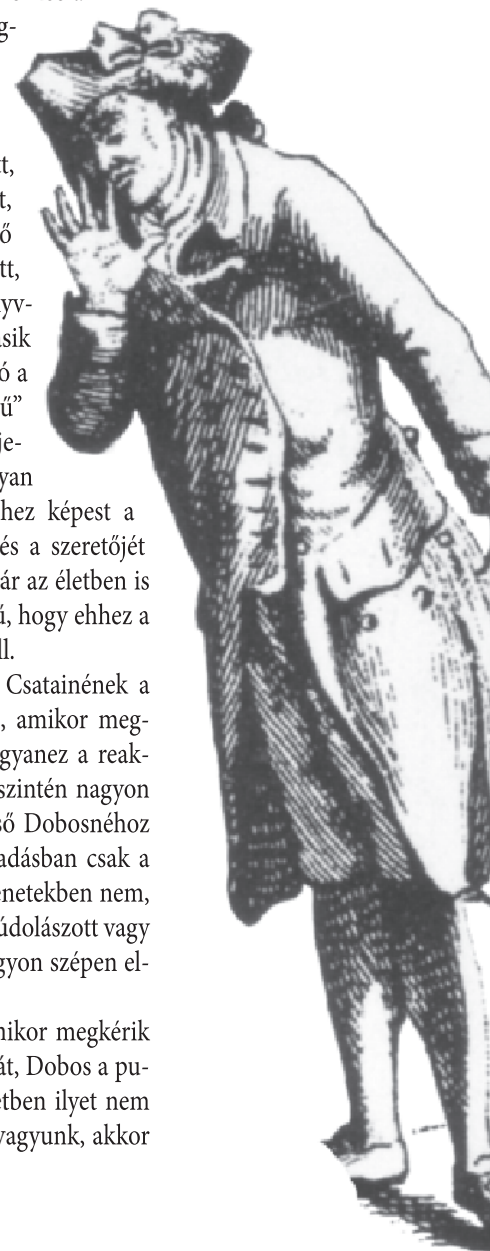
A második felvonásban egyértelmű Csatainének a zavara – kijátssza, hogy nem érdekli –, amikor meglátja a férje jelenlétében a szeretőjét. Ugyanez a reakció nem látható a szeretőn. Az viszont szintén nagyon jó momentum volt, amikor Csatai Dezső Dobosnéhoz közeledik, és felkéri egy táncra. Az előadásban csak a felvonások közben használtak zenét, jelenetekben nem, így teljesen belefért volna, ha itt Csatai dúdolászott vagy füttyörészett volna. De ezenfelül ez is nagyon szépen eljátszott szituáció volt.

Maró egy dolgot nem értett még: amikor megkéri Dobos urat, hogy vegyen fel egy pizsamát, Dobos a pulóverére veszi rá a pizsamafelsőt. Az életben ilyen nem szoktunk csinálni. Ha nagyon fáradtak vagyunk, akkor

kább viszont nem. A legfontosabb dolog a hatásban azon túl, hogy a szöveg és a helyzetek is viccesek, hogy hiteles legyen. Minél inkább elhiszem azt, hogy összetartoznak, annál inkább vagyunk a mese, a komédia terében, és annál inkább tudunk szurkolni valakinek.

Soly kiemelt még egy apróságot. Amikor bejön Csatainé, leejti a tálcával a tortát meglepetésében, kimegy, majd behoz egy tányér sós kiflit. A Dobosné játszó Palatinus Melinda magyarázta el, hogy a szándék az volt, hogy mivel a torta leesett, ehetetlenné vált, de valamivel mégis meg kell kínálni a vendégeket, így jön a kávé a kifli. Soly elmondta, hogy ilyenkor nyugodtan bele lehet nyúlni a darabba, bele lehet írni pl. azt, hogy „hát csak egy kis sós maradt, amivel meg tudjuk kínálni magukat”. Azért szükséges ez, hogy értsük, és ne kelljen gondolkodni rajta. Mert a jelenetben a torta nem ment szét. Lejött ugyan egy kis hab róla, de nem esett teljesen szét (a torta anyaga purhab és borotvahab), így nem biztos,

előbb dőlünk be ruhástul az ágyba, mintsem, hogy a ruhára még rávegyük a pizsamát. A Dobost játsszó Baka András kifejtette, hogy nagyon rövid volt az idő, és nem volt ideje levetni a pulcsit és az inget. Ilyenkor a háttérben, aki épp nincs jelenetben segíthet az átöltözésben. Maró szerint még az is beleférne, hogy a jelenetben öltözzön át.

Rozi kiemelte, hogy a mestert alakító Kiss Zoltán nagyon sokat fejlődött az elmúlt évek során. A ráosztott figura hozzávaló. Ezenkívül Rozi máskor is tapasztalta már, hogy ez a csapat bátran pajzánkodik. Le a kalappal előttük, hogy mindezt ízletesen teszik, nem gusztustalan, hanem nagyon is szimpatikus módon volt provokáló a darab, forró erotika sugárzik mindvégig belőle.

Végtelenül szép volt, amikor Dobos Géza lábára ráesett a téglá az egyik benti szobában, amit a néző nem láthatott, csak hallotta a felkiáltást. Ezt ő végigvitte: nem maradt szövegszinten, hanem sántítva lépett be a színre. Azért szép dolog, mert maga a poén az, amikor elhangzik a felkiáltás a szobából, nevetünk egyet, és már szinte el is felejtettük, de amikor belép a színre sántítva a színész, akkor jön a következő röhögőgörcs, mert eszünkbe juttatja a poént.

Rozi kicsit megijedt az előadás elején, mert laposan és halkán indult. Viszont aztán felvették a tempót, és haladt az egész. Nagyon jó vonal, amit a Csatai-nét alakító Amanda csinál a színpadon.

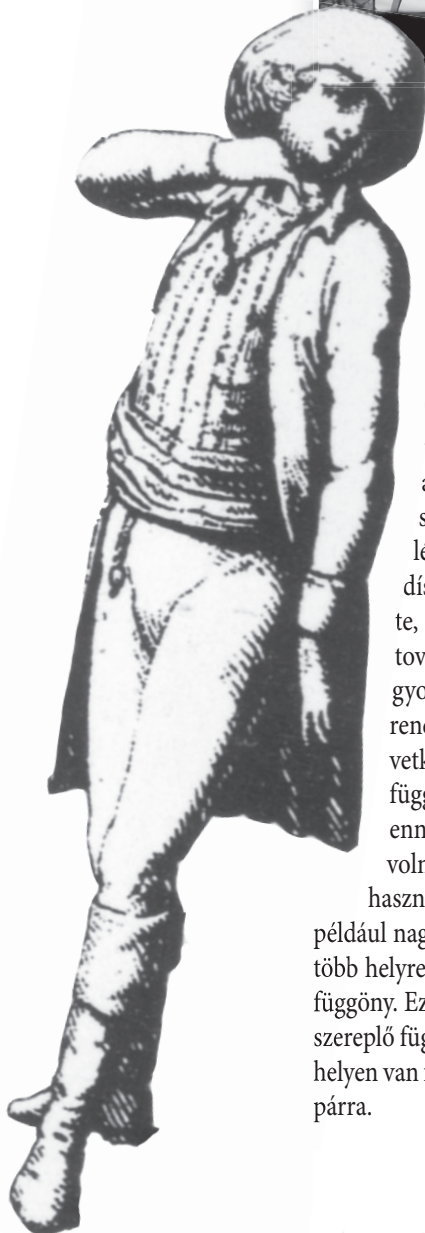
Brestyánszki Boros Rozi első kérdése az volt, hogy önállóan készítették-e a darabot vagy pedig hívtak-e szakmai segítséget. Az alkotók elmondták, hogy ezt teljesen önállóan készítették, a bemutatóra kiment hozzájuk Varga Tamás színművész. Látszik tehát, hogy jó irányba halad a csapat: nagyon kellemes és szórakoztató előadást hoztak létre. Rozinak nagyon tetszett a díszlet minimalizálása. Kifejtette, hogy a díszletpusztítást még tovább is lehetett volna vinni. Nagyon jó az, hogy következetesen a járásokban. A rendezői jobban lévő három szoba bejáratát következetesen használják. A rendezői balon lévő függönyt és az egy ajtót viszont nem használják ennyire következetesen, pedig megoldható lett volna. Jobb, ha csak az van a színpadon, amit használunk is. A színpad közepén az ágy és a fotel például nagyon jól működött. A csapat elmondta, hogy több helyre járnak tájolni, és nincs mindenhol színházi függöny. Ezért volt szükség a színpadokra, az előadásban szereplő függönyös elválasztásra. Az ajtónak pl. csak egy helyen van funkciója, amikor rányitnak a szerelmeskedő párra.

Az, amire figyelnie kellene az a beszédtechnika és a hangerő.

Amivel nem tud mit kezdeni a néző, az a kifelé, a nézőkhöz való beszélés. Ezek belső monológként vannak benne a szövegben, hogy elmélkedik magában. Rozi ezeket a monológokat eleve nem szereti, ráadásul nem túl szerencsés kifelé beszélni.

Még egy dolog: a darabban Dobosnén 2-3 napig ugyanaz a ruha van. Át kellene öltöznie bár egyszer ahhoz, hogy hihető legyen a játék ideje. Hogy biztosan tudjuk, hány nap múlt el.

Rozi összességében gratulált a csapatnak.

Holnap a Találkozó színpadán

Zárónap előtti kínálatunk

Holnap van a kedves közönségnek az utolsó alkalm a jubileumi előadásokat megtekinteni. A gálán már csak egy profi színdarabbal találkozhatnak a nézők. Előtte azonban két műsorszámot tűztünk ki péntekre: a temerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület színjátszó csoportja a *Tűvé-tevőkkel*, a bácsfeketehegyi Soma Színtársulat pedig a *Hősséggel* kacagtatja meg a közönséget.

Április 17., péntek, 17.30 óra, színházterem

A TEMERINI SZIRMAI KÁROLY MAGYAR
MŰVELŐDÉSI EGYESÜLET SZÍNJÁTSZÓ CSOPORTJA
BEMUTATJA:

Illyés Gyula:

Tűvé-tevők (80')

Parasztkomédia

Szereplők:

- Gazda – Varga Flórián
- Gazdáné – Ferenczi Zsuzsanna
- Menyasszony – Horváth Melinda
- Varga legény – Balog Imre
- Örömanya – Bartusz Dóra
- Örömapa – Sziveri Béla
- Vőlegény – Zelenka Antal
- Szolgáló – Ternovác Fanni
- Kis szolgáló – Bado Regina
- Komámuram – Varga Béla

Rendező: Törteli László

Az előadásról: Az egyszerre vásári komédiák és népszínművek hangulatában megírt parasztkomédia központi kérdése egy tű keresése. Ha a néző azt gondolná, hogy ez egy semmi vacak kis dolog, bizony nagyot téved! A tű meglelésén egy házasság múlhat! S hogy a darab végére megkerül-e a tű, avagy megtalálja-e minden zsák a maga foltját, vagyis hogy a tű a cérnáját, vagyis hogy az egymást szeretők egymást, az előadásunkból kiderül.

A darabot egyaránt ajánljuk minden korosztálynak, és minden olyan rendezvényre, ahol a jókedv a főszereplő.

Április 17., péntek, 20.00 óra, színházterem

A BÁCSFEKETEHEGYI SOMA SZÍNTÁRSULAT
BEMUTATJA:

Kozsár Zsuzsanna:

Hősség (45')

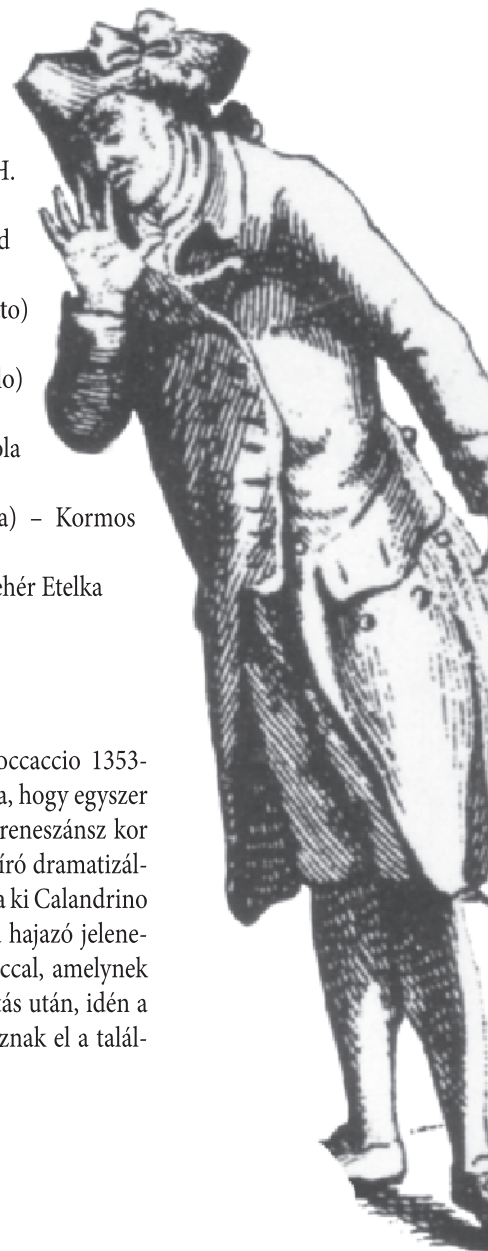
Komédia

Szereplők:

- Calandrino, a furcsa festő (Dioneo) – Szabó László
- Tessa, a felesége (Pampinea) – Tóth H. Vera
- Caterina, a lánya (Lauretta) – Dávid Donna
- Filippo, Caterina szerelmese (Filostrato) – Kovács József
- Bruno, Calandrino barátja (Panfilo) – Bogárdi Zsolt
- Simone doktor (Ricardo) – Szukola Béla
- Violante, Simone felesége (Filomena) – Kormos Irén
- Niccolosa, kocsmárosné (Neifile) – Fehér Etelka
- Emilia – Csetkovic Karolina

Rendező: Hajvert Ákos

Az előadásról: Amikor Giovanni Boccaccio 1353-ban megírta a *Decameront*, nem gondolta, hogy egyszer a Soma Színtársulat kezébe kerülhet. A reneszánsz kor egyik legkiválóbb szövegét egy felvidéki író dramatizálta. Férfiak és nők viszonyait bontakoztatja ki Calandrino története mesebeli elemekkel, bohózatra hajazó jelenségekkel, némi malackodással és egy malaccal, amelynek jól áll a citrom a szájában. Két év hallgatás után, idén a Somások egy vérbeli falusi komédiát hoznak el a találkozó színpadára.

Megjelent:
Magyar Szó, 1998. március 31., kedd

Tíz előadás a versenyprogramban

Megkezdődött a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók III. Találkozója Kupuszinán

Pénteken este ünnepélyes keretek között megkezdődött Kupuszinán a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók III. Találkozója. A házigazdák nevében **Huzsvány József** iskolaigazgató, majd az apatini önkormányzat képviselőjében **Milan Lavrić** üdvözölte a közönséget. A fő szervező, a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség részéről **Szűllősy Vágó László** beszélt a rendezvénysorozat fontosságáról. **Pavel Domonji** kisebbségügyi titkár elmondta, hogy világszerte ezen a napon emlékeznek a színház világnapjára, arra a közös művészeti nyelvre, amely a színházakat összeköti. „A színpadi művek előadásával minden nép a saját életét fejezi ki a maga nyelvén, nem véletlen az sem, hogy minden nemzetnek új színházait hoz magával. Így van ez a Vajdaságban is, ahol az első magyar nyelvű, legjobb tudomásunk szerint 1816-os szabadkai előadás óta hagyomány van ezen a tájon a színjátszásnak” – mondta megnyitó beszédében. **Goran Latinović** tartományi művelődési titkár táviratban biztatta az amatőr színjátszókat. A Nemzetközi Színházi Intézet üzenetét **Káló Béla** színművész olvasta fel. A telt házú közönség soraiból csak értelmiségünk jeles képviselői hiányoztak, valószínűleg mert párhuzamosan több más rendezvény is zajlott, így kulturális vezetőink frekvenciátaltabb helyen koncentráltak.

Aki kezd, az soha nincs könnyű helyzetben, a kisorozó Testvériségek Művelődési Egyesület színjátszó ráadásul nem is zenés-táncos da-

Vasárnap a zentai Thea Trupp következett volna a bejelentett program szerint Jean-Paul Sartre A legyek című drámájával, a jegyek elővételben elkel-

A temeriniek előadásának egyik jelenete

rabbal neveztek be, hanem Edmond Moritz Fatányérjával, a választás mégis aktuálisnak bizonyult, hiszen az idős emberek kiszolgáltatottságáról és a család felbomlásáról szólt. Azok nyújtottak emlékezetes alakítást, akik egyéniségükhöz közel álló szerepet formáltak meg: **Csúszó Judit**, **Hódi Jenő** és **Kabók Roland**, a rendezés **Berta Ferenc** munkája.

Szombaton két előadást láthatott a közönség. A feketési művelődési egyesület **Soma Szintársulata** Tömörkény István Barlanglakók című színpadi balladáját vitte színpadra. Már a pusztai színpadkép látványa megérintette a nézőt a berendezés következettségével, a fények, füstök és illatok kavargásával. Ebben a környezetben helyezte **Merkva Péter** rendezése a hősokeket, akik külön-külön saját nyelvet-beszédmódot találtak szerepükhöz, ami egyáltalán nem könnyű feladat, ha nyelvjárást és beszédtpust kell következetesen végigbeszélni. Tömör és a címéhez méltóan balladai feszültséget sugárzó, metaforikus előadást láthatunk, amelyből elsősorban **Szakács Klaudia**, **Kovács Károly** és ifj. **Szilágyi János** szerepformálását kell kiemelnünk.

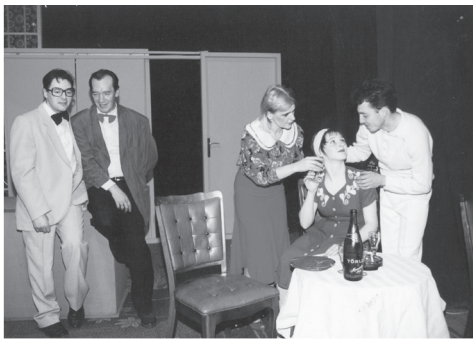
Még ugyanezen az estén mutatkozott be a temerini Szirmai Károly Művelődési Egyesület színtársulata is, Belcoló Csapodár madárka című komédiáját játszották **Hernyák György** rendezésében. A zenés darabokhoz szokott helybelieket megragadta a játék ritmusa, dinamikus mozgáskoreográfiája, valamint az a törekvés, hogy a közönséget is bevonják-aktivizálják. A szereplők közül **Géz László** aratta a legnagyobb sikert.

tek, a szelektor véleménye alapján nagy érdeklődés előzte meg. Az előadást azonban lemondták. Erre illene az érintetteknek hivatalos választ adni, a vendéglátóktól pedig minimum bocsánatot kérni.

Igy ezen a napon csupán egy előadásra került sor: a kupuszinai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület mutatkozott be Grünwald-Stein: Huncut a lány című zenés vígjátékával. **Diene Mihály** rendezése a helyi műkedvelő hagyományokat vitte tovább, ugyanakkor a fejlődés útjait kutatta, mindegyiket azzal, hogy a legfiatalabb nemzetiségű tehetségeit is bevonta a munkába. Alig akartuk elhinni, hogy az egyik női főszereplő, aki lefegyverző természetességgel játszotta szerepét, mindössze nyolcadikos. Mellette **Maros Erika** és **Csorba Nándor** is korosztályának megfelelő szereket hozott a színpadra. A kísérő zenekart (tagjai: **Krivda Tibor**, **Domrád József**, **Makk Róbert**, **Molnár József**) a legtrikább esetben szokták ilyen szemléken kiemelni, ebben az esetben azonban érdemes kivételt tenni, mert jelentős szerepük volt mindabban, ami a színpadon történt.

Tegnap este a muzslyai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület mutatkozott be Nóti Károly A nyitott ablak című vígjátékával. Ma este szintén vígjáték szerepel a találkozói versenyprogramjában, Alfonso Paso: Veled is megtörténhet című darabját a kiskindai Egység Művelődési Egyesület színjátszói adják elő.

KONTRA Ferenc

1998-ban a nagykikindai
Egység Művelődési Egyesület

IMPRESSZUM

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XX. Találkozójának színlapja
Kiadja a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség
A fedőlapot Antóci Dorottya tervezte
Tördelő-szerkesztő: Bálint Tibor
Lektor: Kaszás Angéla
Szerkesztők: Hajvert Lódi Andrea, Kálló Lilla, Kiss Anita, Varga Tamás, Vörös Endre

A XX. Találkozó szakmai zsűrije

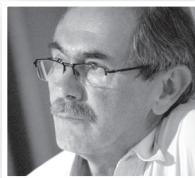
**Brestyánszki
Boros Rozi**

Zentán születtem. Óvodába és iskolába Szabadkán jártam. Aztán Újvidéken egy kicsit egyetemre is, de végül Szabadkán diplomáztam, viszont később Szegeden is éltem. Dolgoztam mint pincérnő, videókiállító, tolmács, titkárnő, gombatermesztő, sofőr, szervező, fordító (most ennyi jut eszembe). Ma főként dramaturgként keresem kenyerem a Szabadkai Népszínház Magyar Társulatánál. Kilencéves korom óta szeretek írni. Azóta teszem is. A vajdasági amatőr társulatok munkáját tíz éve követem szeretettel és figyelemmel. És ahogy Hamvas mondja: „Ami voltam vagyok, de ami lettem, nem voltam mindig.”

Soly, ahogyan a szakmában, a színjátszók közül mindenki hívja, hazaérkezik a Vajdaságba. Pályája talán a színházművészet határtalanságát tükrözi, hiszen Európa számos pontján tanult és tanított. Dolgozott együtt a vajdasági magyar színházi alkotókkal a 80-as években, és sokszor ellátogatott hozzánk szakmai és baráti tanácsot adni a mainál még nehezebb időkben is.

Már debreceni gimnáziumi éveim alatt csatlakozok az ottani színjátszó csoporthoz. Az egyetem alatt a Paál István vezette Szegedi Egyetemi Színpad színésze, majd diákvezetője lett; tanult József Szajna híres Stúdió Színházában, Jerzy Grotowski Laboratórium Színházában. Oktatói, tréneri munkáját már ebben az időszakban elkezdte, mesterével együtt színésztérenget vezetett Magyarországon sokhelyütt. A nyolcvanas évek elején rövid ideig dolgozott a Stúdió K-ban is.

1982. január 1-jétől a Rádiószínház dramaturgia, 2003. január 1-jétől annak megszűnéséig (2011. június 30.) ve-

Soltészky Tibor

Önálló kötetek: *Decennium – A Szabadkai Népszínház Magyar Társulata 1995/1996–2004/2005* (Forum, 2005), *Színházi alapok amatőröknek – Kézikönyv amatőr színtársulatok részére* (Vajdasági Magyar Művelődési Intézet, 2009).

Jelentősebb önálló drámák: *A révész satuja*, *Érintetlen*, *Stranger in the Night*, *Csörte*, *Fanyar ódium*, *Vörös*.

Jelentősebb adaptációk/parafrázisok: *Moebius* (Abe Kóbo: *A homok asszonya*), *A tengeren nincs sár* (James Cain: *A postás mindig kétszer csenget*), *Egy elmebeteg nő naplója* (Csáth Géza nyomán)

Jelentősebb drámák társszerzőként: *Nem fáj!* (Agota Kristof, Ilan Eldad), *Záróra* (Pálfy Ervin, Szőke Attila, Mezei Zoltán), *Adieu*, *Bandi* (Kalmár Zsuzsa, Ralbovszki Csaba, Kovács Nemes Andor).

Színházi bemutatók: Népszínház (Szabadka), Katona József Színház (Budapest), Thália Színház (Budapest), Békéscsabai Jókai Színház, Zentai Magyar Kamaraszínház.

zetője. Rádiós művészeti tevékenysége mellett számtalan újságírói területen is aktív: újságot szerkeszt, cikkeket ír, olvasószerkesztő, rádiós és tévériporter, kommentátor; színházi dramaturg; a 90-es években megjelent több verslemez szerkesztő-rendezője. Egyre több szöveget ír színpadra, s egyre többet rendez...

A londoni Nemzeti Színház Kelet-Európának szánt színházi (Seeding a Network) és drámapedagógiai (Branching Out) szakmai továbbképzéseinek magyarországi koordinátora. Tanított Dublinban, az EDERED európai ifjúsági színházi kurzusán, az Interplay '98 drámaíró fesztiválon Berlinben, Athénben, s ennek a vándor-fesztiválnak 2002-ben magyarországi szakmai igazgatója.

Észtországban, Szlovákiában, Romániában, Horvátországban a King Baudouin Foundation és az Európai Kulturális Alapítvány megbízásából vezetett szakmai tréningeket. Több színházi képzési szakanyag kidolgozásában vagy lektorálásában vett részt.

Az utóbbi négy évben szabadúszó dramaturg, rendező, művész-tanár. És ismét boldogan és gyakran megfordul a Vajdaságban.

A vajdasági Zenta városában született, és itt hatott rá meghatározóan a Tisza menti település kultúrája és színház-szeretete. Az Újvidéki Művészeti Akadémia elvégzése után majd két évadon keresztül dolgozott az Újvidéki Színház társulatában, színészi fejlődését fokozatosan fejlesztő szerepek megformálásával. Budapesten a Színház- és Filmművészeti Egyetem rendező-koreográfus szakán első generációsként végzett 2014-ben, azóta Hernyák György tanársegédjeként dolgozik a Művészeti Akadémián, így továbbadva megszerzett tudását a következő generációk színészeinek.

Rendezéseit többször ihlették vajdasági írók, és e hely specifikus identitása: a *Tavaszi – hős kis ibolyák* (Domonkos István írásai alapján) az Újvidéki Színház és a Művészeti

Akadémia produkciója, *Az ember komédiája* (Sziveri János élete és versei alapján) a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház előadása, Terék Anna *Vajdasági lakodalom* című műve a szabadkai Népszínház előadása. Munkáira a megszokott színházi sablonok felbontása, és a folyamatos rákérdezés jellemző.

Több éve visszajáró vendégtanára a MADT-tábornak, többször vett részt a drámaíróversenyen, és a felolvasószínház munkáiban.

Táborosi Margaréta